

K R A L J Ž A B A

U davno doba, onda kada su se želje još ispunjavale, živeo je jedan kralj čije su kćeri bile lepotice, a najmladja je bila tako lepa da joj se sunce, koje je svašta videlo, divilo kad god bi joj obasjalo lice. U blizini kraljevskog dvorca prostirala se tamna šuma, a u šumi, ispod stare lipe nalazio se izvor. Za vreme toplih dana princeza je odlazila u šumu i sedela pored svežeg izvora. Kad bi joj bilo dosadno igrala bi se zlatnom loptom, bacala je u vis i dočekivala u ruke; to joj je bila najdraža igračka.

Dogodilo se jednom da je u igri ispustila loptu, i ova je umesto u njene ispružene ruke udarila o zemlju i otkotrljala se pravo u vodu. Princeza je gledala za njom, ali uzalud – lopta je potonula i nestala, a izvor je bio tako dubok da mu se dno nije videlo. Stade princeza da plače i jecala je sve glasnije i nikako nije mogla da se uteši. Dok je tako jadikovala, začu neciji glas: „Zašto tako plačeš princezo, i kamen bi se sažalio?“ Ona pogleda oko sebe da vidi odakle dolazi glas pa ugleda žabu koja je isturila svoju debelu, ružnu glavu iznad vode. „Ah, to si ti, stara žabetino“, reče princeza, „plačem zbog lopte koja mi je upala u izvor.“ ---- „Prestani da plačeš“, odgovori žaba, „pomoći ću ti, ali šta ćeš mi dati ako ti izvučem igračku sa dna?“ ---- „Šta god želis, draga žabo“, reče princeza, „moju odeću, bisere i drago kamenje, čak i zlatnu krunu sa glave“. Žaba na to odgovori: „Ne želim ja tvoju odeću, ni bisere ni drago kamenje, čak ni tvoju zlatnu krunu. Ali ako mi obećaš da ćeš me voleti, da ću ti biti drug u igri i zabavi, da ću sedeti pored tebe za stolom, da ću jesti iz tvog zlatnog tanjira i piti iz tvog pehara, da ću spavati u tvojoj postelji, zaroniću na dno izvora i doneću ti zlatnu loptu“. „Da, da“, odgovori princeza, „obećavam ti sve što poželiš, samo ako mi doneseš moju loptu“. A u sebi je pomislila: „Šta brblja ova glupa žaba, ona živi u vodi medju sebi jednakima i krekeće, ona ne može biti čoveku drug“.

Kada je žaba čula obećanje, zaroni u dubinu i ubrzo se ponovo pojavi a u ustima je nosila loptu, koju baci u travu. Princeza se silno obradova ugledavši svoju omiljenu igračku, podiže je i veselo odskakuta. „Čekaj, čekaj“, povika žaba, „ponesi me, ja ne mogu da idem tako brzo kao ti“. Uzalud je žaba kreketala iz sveg glasa. Princeza žureći kući, nije marila za nju, i ubrzo je zaboravila na jednu žabu, koja je morala da se vrati u svoj izvor.

Sutradan, kad je princeza sa kraljem i svim dvorjanima sela za sto i počela da jede iz svog zlatnog tanjira, začu se napolju šljap, šljap, šljap i nešto se pope mermernim stepeništem, zakuca na vrata i viknu: „Najmladja kraljeva kćeri, otvori mi vrata.“ Ona pridje vratima da vidi ko to kuca, ali kad ih otvori ugleda žabu. Uplašena, brzo zalupi vrata i ponovo sede za sto. Kralj opazi da je uzbudjena pa je upita: „Dete moje, zašto si se uplašila, da nije pred vratima neki div koji želi da te odvede?“ ---- „Nije oče“, odgovori ona, „nego odvratna žaba“. ---- „A šta hoće žaba od tebe?“ ---- „Dragi oče, juče, dok sam se u šumi igrala pored izvora, u vodu mi upade zlatna lopta. Pošto sam ja jako plakala, žaba mi je izvadila loptu iz vode, a zauzvrat je tražila da mi bude drug u igri i ja sam to i obećala. Nisam verovala da će moći da izađe iz vode i dodje ovamo. Sad je pred vratima i hoće da udje.“ Tada se po drugi put začu kucanje i dozivanje:

„Hej princezo, ti najmladja,
uskoro će pasti veče,
priseti se ti princezo,

na izvoru sta mi recē.“

Kralj tada reče: „Obećanje moraš održati, idi i otvori vrata“. Kada je princeza otvorila vrata, žaba uskoči u palatu i podje za njom sve do njene stolice, a onda reče: „Podigni me gore“. Princeza je oklevala, ali kralj joj naredi da to učini. Onda žaba skoči sa stolice na sto i reče princezi: „Primakni mi svoj zlatni tanjir da zajedno jedemo“. Princeza uradi tako mada se videlo da joj to nije bilo po volji.

Žabi je sve prijalo, a princezi je svaki zalogaj zapinjao u grlu. Napokon žaba reče: „Sita sam se najela i sad sam umorna. Oduzi me u tvoju sobu i namesti mi svoj krevet da legnemo da spavamo.“ Princeza udari u plač jer se bojala hladne žabe, koju se nije usudjivala ni da dotakne, a sad je trebalo da spava u njenoj čistoj postelji. Ali kralj se naljuti i reče: „Onoga ko ti je pomogao u nevolji, ne smeš posle da prezireš.“ Princeza uhvati žabu sa dva prsta, odnese je u svoju sobu i baci u jedan ugao. Kad je legla u krevet, žaba doskakuta i reče: „Umorna sam pa bih da spavam kao i ti: podigni me, ili ću reći tvom ocu.“ To silno naljuti princezu te ona dohvati žabu i tresnu je svom snagom o zid; „Sad ćeš se smiriti, gadna žabetino!“

Kad je žaba pala na pod, pretvori se u kraljevića lepih i prijatnih očiju. Po očevoj želji, postade joj dragi drug i muž. Ispričao je princezi da ga je zla veštica začarala i niko nije mogao da ga oslobodi iz izvora osim nje. Dogovoriše se da sutra zajedno krenu u njegovo kraljevstvo. Legoše i zaspaoše. Sutradan, kada se sunce podiglo, pojaviše se kočije, upregnute sa šest belih konja, svakome na glavi bela perjanica od nojevih pera, ukrašeni zlatnim kolanima, a pozadi na kočiji stoji sluga mladog kraljevića, njegov verni Hajnrih. Kada mu je gospodar pretvoren u žabu, verni Hajnrih se toliko rastužio da je svoje srce opasao sa tri gvozdene obruča da mu ne prepukne od bola i tuge. Kočijom je trebalo da se mladi kralj odveze u svoju zemlju; verni Hajnrih je pomogao oboma da se popnu, a sam je stao pozadi, prezadovoljan što se njegov gospodar oslobodio čarolije. Kada su odmakli jedan deo puta začu kraljević neki prasak, kao da se nešto lomi. Okrete se pa viknu:

„Hajnriče, kola se lome!“

„Nisu kola gospodaru,

Već gvozdeni obruč puca

Sa mojega evo srca

Što je dugo tugovalo,

Teške jade bolovalo.“

Tokom puta još jednom se čuo prasak, pa onda još jednom. Kraljević je mislio da se kola lome. Ali su to samo pucali okovi koji su bili oko srca vernog Hajnriha, jer je njegov gospodar sada bio spašen i srećan.